

ВОЛИНСЬКІ ЕПАРХІАЛЬНІ ВІДОМОСТІ

За єдину Помісну Українську
Православну Церкву!

Часопис Волинської єпархії
Київського Патріархату

№ 9 (118) вересень 2014 р.

У храмі с. Забороль Луцького районного деканату мироточать образи. Про це повідомив 8 серпня настоятель місцевої парафії Собору Пресвятої Богородиці протоієрей Віталій Антолюк, звернувшись до митрополита Луцького і Волинського Михаїла. Кілька тижнів душпастир спостерігав, як утворювалися маслянисті крапельки на зображеннях святителів Миколая Чудотворця й Феодосія Чернігівського, апостола і євангеліста Луки та невідомого святого на колонах церкви. А пізніше о. Віталій таке ж явище побачив на стінопису Покрови Пресвятої Богородиці, на давній іконі Діви Марії з Дитятком та копії цього образу, а також на вітарному розписі Господа Вседержителя. У зв'язку з цим настоятель збільшив кількість богослужінь, почав вечорами відправляти молебні й акафісти. Владика благословив священнику продовжити молитовне служіння і далі спостерігати за ймовірним мироточенням та, якщо можливо, передати рідину в лабораторію на хімічний аналіз для підтвердження або спростування дива.

Мироточив образ Ісуса Христа (на світлині) і на іконостасі Свято-Троїцького храму в с. Мислині Горохівського деканату, повідомив 20 серпня високопреосвященному настоятель парафії протоієрей Василь Ціко. Появу на іконі маслянистої пахучої речовини о. Василь помітив ще 9 серпня, в день великомученика і цілителя Пантелеймона. А вже наступного дня, за словами душпастиря, по образу «потекли струмки цієї рідини». 12 серпня в Мислині прибули декан протоієрей Андрій Сидор, інше місцеве духовенство й відслужили перед іконою акафіст. «Коли перестають люди плакати над своїми гріхами, тоді починають плакати, мироточити, обновлятися ікони», — таку ймовірну причину дивного явища назвав о. Андрій, звертаючись до учасників молитви. З благословіння архієрея настоятель продовжує молитовне служіння перед святиною і спостереження.

З ЦЕРКОВНОГО КАЛЕНДАРЯ

21 вересня — Різдво Пресвятої Богородиці

Різдво Богородиці, або, як кажуть у народі, Друга Пречиста, входить до числа найбільших, дванадесятих свят, із нього починається річне коло церковних празників (початок церковного року — 14 вересня). У цей день підкреслюється, що Божа Мати є великою Праведницею, Помічницею і Заступницею за людей, Яка народженням Христа зробила перший крок до нашого вічного спасіння.

У невеличкому галілейському містечку Назареті жила літня пара — Йоаким і Анна, обоє праведні й благочестиві. Святе подружжя довгий час було бездітним і плакало, що в них немає дітей. Одного разу Йоаким у велике свято приніс до Єрусалимського храму дари Господу Богові. Але священник не захотів прийняти дарів цього чоловіка, тому що він був бездітний, а діти — благословення Боже.

Дружина його, яка залишалася вдома, почувши, що первосвященик відмовився прийняти їхні дари через бездітність, не нарікала на Господа, а молилася, закликаючи на свою родину милосердя Боже. Творець виконав їхнє прохання, коли ці чоловік і жінка досягли похилого віку і приготували себе добродієм життям до високого звання — бути батьками Пресвятої Діви Марії, майбутньої Матері Господа Ісуса Христа. Архангел Гавриїл приніс Йоакиму й Анні радісну звістку: молитви їхні почуті Богом, і в них народиться дочка Марія, через Котру буде дароване спасіння усьому світові.

Різдво Божої Матері ознаменувало настання часу, коли почали виповнюватися великі та втішливі обіцянки Всевишнього про спасіння роду людського від рабства диявола. Ця подія наблизилася на землі благодатне Царство Боже, царство істини, благочестя, чесноти і безсмертного життя. Матір Спасителя вважається

християнами по благодаті і їхньою Матір'ю та милосердною Заступницею, до якої вони постійно звертаються із синівською шанобою.

У богослужбових піснях і тропарях свята висловлюється думка, що чиста Богоматір і Раба Христа-Бога безупинно клопочеться перед Ним про дарування людям блаженства. Для тих, хто схильється до пекла, Вона — міст життя. Вона відчинила вхід у рай, замкнений древнім злочинцем, і як непорочна Агніця привела в наше єство Агнца — Христа.

Народження Пресвятої Богородиці стало передднем явлення на землю во плоті Сонця правди — Христа. Воно означало наближення часу руйнування гріха, осуду і смерті, що тяжили над людьми, вказувало на швидке возсіяння Божого благословення і вічного життя.

Віталій КЛИМЧУК

Наша газета — у Вашу скриньку

Боголюб'язний читачу! Наш часопис — надійна підмога та корисний засіб у духовному житті православного християнина. Аби ця популярна волинська релігійна газета надходила Вам додому — випишіть її у будь-якому поштовому відділенні області, починаючи з будь-якого місяця.

Вартість одного примірника з доставкою — 1 грн 55 к. (без вартості приймання передплати). Індекс у поштовому каталозі обласної періодики — 91241. Архів основних публікацій «Волинських єпархіальних відомостей», радіопередач та інших аудіо-, відео- і текстових документів, церковні новини тощо — в інтернеті за адресою: www.pravoslavia.volyn.ua

ХРОНІКА

У монастирях

26 липня Священний Синод благословив відкриття жіночої обителі Покрови Пресвятої Богородиці в с. Жидичин, що в Ківерецькому деканаті. Ігумен Константин (Марченко) — декан монастирів епархії — повідомив, що за починком митрополита Михайла обитель закладуть при в'їзді в село зі сторони обласного центру (район Вишків). Спочатку нею опікуватимуться черниці луцького жіночого монастиря Святителя Василя Великого.

Привітали католиків

26 липня володимирські міський та районний декани протоієрей Юрій Пилипець і Євген Шевчук, нововолинський декан протоієрей Стефан Фульмес із благословіння митрополита Михайла побували на урочистому Богослужінні в костелі Йоакима та Анни у Володимирі-Волинському. Римсько-Католицька Церква відзначає пам'ять цих святих за григоріанським стилем, тож православні священнослужителі прийшли привітати братів у Христі.

У Любомльському деканаті

26 липня декан протоієрей Віктор Возняк освятив хрест і відправив заупокійну літію в лісі поблизу селища Згорани — на місці, де 1950 року в боротьбі з радянською владою загинув вояк ОУН-УПА. Відомо лише його партійний псевдонім — Тарас.

Також того дня відправлено заупокійну службу перед іншим хрестом у цьому ж лісі. Його встановлено чотири роки тому в пам'ять про повстанця Володимира Кушніра, загиблого тут у бою з німецькими загарбниками 16 липня 1943-го.

У богослужіннях взяли участь: депутат Верховної Ради Євген Мельник, перший заступник голови облради Олександр Пирожик, голова райдержадміністрації Ігор Торба, голова райради Микола Сушик, сільський голова Сергій Левчук, ветерани, інші представники громадськості.

У Володимирському районному деканаті

25–27 липня протоієрей Микола Гінайло (помічник декана) та Віталій Іванів разом із представниками місцевої влади знову перебували в зоні АТО.

Душпастирі передали для військовослужбовців 51-ї окремої механізованої бригади значно більшу гуманітарну допомогу порівняно з попередніми поїздками — із засобів захисту, гігієни, провізії. Сповідали, вели проповідницьку діяльність, духовно підтримували армійців.

Також було чимало персональних передач для воїнів від їхніх рідних. Хлопці залишилися дуже задоволені; у них відчувається високий бойовий дух.

1 серпня декан протоієрей Євген Шевчук благословив міліціонерів, яких направлено в зону АТО для патрулювання міст і несення служби на блокпостах.

Душпастир разом із кліриком собору Великомученика Юрія Переможця священником Андрієм Шевчуком відправив молебень, подавав правоохоронцям натільні хрестики, іконки Божої Матері з Єрусалима та окропив їх освяченою водою.

30–31 серпня о. Микола Гінайло вкотре перебував у зоні АТО. Разом із міським головою Володимира-Волинського Петром Саганюком священник передав матеріальну допомогу для військовослужбовців: одяг, взуття, медикаменти, індивідуальні аптечки на суму понад 60 тис. грн, а також медичний інструментарій для Дніпропетровського військового госпіталю.

Душпастир відслужив молебень за мир в Україні, сповідав армійців, проводив пастирські бесіди. Усі молилися за щасливе повернення побратимів із місць бойових дій.

Погребіння героїв

Протягом місяця священнослужителі епархії відправляли чин похорону військовиків, загиблих на Сході України від рук російських окупантів.

29 та 31 липня, 18 серпня на Володимирщині хоронили трьох представників 51-ї окремої механізованої бригади — Василя Спасьнова, Віктора Хмелецького та Олександра Давидюка. У відправі чину погребіння першо-

РОЗДУМИ

ІЗ РАБСТВА — НА ВОЛЮ!

Цю відверту і зворушливу історію свого життя розповіла пані Тетяна братові Фадею. Такі люди, як вона, гідні подиву. Вони щодня, щогодини, щохвилини борються зі своїми пристрастями. Їх не злякала жахаюча назва — «Анонімні алкоголіки», бо зуміли визнати, хто вони, і зрозуміли, ким могли стати. Тому тепер живуть для того, щоб стати тими, ким хоче бачити їх Творець...

«Я народилась і виросла в місті. У звичайній радянській родині, де про Бога і релігію ніколи не говорилося. Була в сім'ї другою дочкою, найменшою, найхворобливішою і найулюбленішою.

Зростала, як усі радянські діти, за планом: дитячий садок, школа, інститут, заміжжя... Спитися і стати алкоголічкою не було мрією мого життя.

Скільки себе пам'ятаю, весь час страждала від почуття самотності, незважаючи на те, де знаходжусь і з ким. Чи то в садочку, чи у школі, чи в технікумі. Навіть перебуваючи у натовпі людей, або з ріднею, чи з чужими, мене переслідувало відчуття відокремленості від світу. З десяти років почала замислюватись над сенсом життя. Невже людина живе лише для того, щоб вивчитися, заробляти багато грошей, смачно їсти, гарно вдягатись, мати всі матеріальні блага і комфорт, ну ще діти, онуки, а далі — смерть і порожнеча? Від таких думок у душі ставало лячно і ніяково. Люди говорили, що я дивна: «Навіщо над цим замислюєшся? Живи і радій!». Але в мене так не виходило.

Я завжди намагалась бути досконалою, бо недосконалу хіба можливо любити? Намагалась бути першою і найкращою — у навчанні, змаганнях, гуртках, на роботі. Якщо в мене щось не виходило, то звинувачувала всіх, крім себе. Отримавши трійку в щоденник — викладач поганий, він мене не любить і прискіпується. На змаганнях зайняла не перше місце — суддя несправедливий. В гуртку не визнають мої таланти — не в той гурток записалася. Всі люди — підлі мерзотники, тільки і думають, як мені зробити зло... Так все життя виправдовувала свої невдачі й поразки. Мені ніколи не приходили думки, що потрібно багато і наполегливо трудитись в одному напрямку, щоб досягти успіху. Я хотіла все й одразу, думала, що маю таланти і здібності до всього, за що берусь, а успіх просто сам має падати на мою великомудру голову у формі лаврового вінця. Сьогодні бачу, що то було хворе уявлення про себе.

Так, я непогано закінчила школу, потім технікум, вступила до інституту, вийшла заміж, народила донечку. Наче все, як у людей, але чогось не вистачає. Порожнеча, страхи, самотність роз'їдали душу. Не могла «вписатися» в це життя, не змігла налагоджувати стосунків, мені завжди здавалося, що я не з цього світу і не така, як усі інші люди.

І тут з'явився алкоголь!!! Коли напилася вперше, зі мною стався ефект яскравого пробудження. Світ навколо з сірого буття перетворився на різнокольоровий!!! Думала, що нарешті я знайшла те, чого не вистачає для щастя і надасть сенс моєму життю. Коли випивала, було весело, легко знаходила контакт, ставала «душею компанії», страхи щезали, а замість спустошення приходило відчуття яскравого і безтурботного свята.

У моїй родині не було алкоголіків і, здавалося, ніщо не віщувало біди. Я жила, як усі, випивала, як усі, — життя прекрасне. Але це відчуття раю дуже швидко закінчилось. Мені 27 років — і я на зборах «Анонімних алкоголіків». Кажуть, що жінки швидко спиваються. Зі мною це сталося швидко!..

Алкоголізм почав прогресувати після народження донечки. Якщо спочатку пила за принципом «хочу — п'ю, хочу — не п'ю» (могла раз

напитися до непритомності, а потім півроку на спиртне не дивилася), то через кілька років почала напиватись раз на місяць, потім — раз на тиждень, а потім — і щодня. Я не помітила, як стала рабою «короля алкоголю», тремтячою мешканкою його божевільного царства. Потяг до спиртного прогресував страшними темпами, його неможливо було контролювати. Наведу декілька епізодів з мого життя, щоб читач краще розумів, про що йдеться.

Будучи у стані сильного похмілля, я прийшла зранку на роботу. Дала тверду обіцянку, що сьогодні — ані краплі спиртного! Досить! Сьогодні пити не буду!! Треба владнати всі неприємності, і вдома з чоловіком, і на роботі з керівництвом. Проблем унаслідок мого пиття, повірте, було достатньо. Але так сильно мучило похмілля... І коли мені в обід запропонували випити 100 грамів горілки, я чомусь відразу забула всі свої обіцянки і спокусилася випити: «Це ж тільки трішки, для кращого почуття, хіба мені зашкодить?». Потім було ще трішки і ще трішки, поки не закінчилась моя зміна. Приїхавши додому, алкоголь почав швидко виходити, мені ставало все гірше і гірше. Випити вдома було нічого і грошей теж не було. Мої руки гарячково тряслися, серце то вискакувало з грудей, то билосся через раз, було відчуття, що помираю. Мозок «закипав» і шукав виходу: де взяти похмелитись? І тут я згадала, що у ванній кімнаті, на полиці вже кілька років стоїть пляшечка зубного еліксиру «Рябінуська» і що цей напій вживають алкоголіки. Ставало ніяково, моя свідомість розкололась на дві частини. Одна говорила: «Якщо ти це вип'єш, то змушена будеш визнати себе алкоголічкою!!!». А інша шепотіла: «Випий, випий... Тобі зразу стане легше...». Не довго вагавшись, я випила цей «благородний напій». Мене трохи перестало трясти, тепло пішло по тілу, серце перестало колотитись і мозок зробив висновок: «Ну яка ж алкоголічка?! Який чудодійний напій, ним також можна похмелитись!». На сьогодні я так мислення називаю чистим безумством. Я деградувала, не усвідомлюючи цього.

Протягом року пила практично щодня, і при цьому були запої. Як витримає мій організм, не знаю. Певне, у Господа був якийсь план на моє життя і Він не дав померти.

Чоловіка й мене запросили на весілля за сватів. Це було дуже відповідально. Я розуміла, що хоча б за тиждень до весілля мені треба перестати пити, «просохнути», але ніяк не виходило взяти себе в руки. Так настала п'ятниця. Я знову напилася. До повного щастя впала і на моєму обличчі з'явилися всі ознаки «асфальтної хвороби». Це було жахливо!.. Зранку йти на весілля, за сваху, як людям дивитись в очі? О, бідолашний мій чоловік! На сьогодні можу уявити, як йому було соромно за таку жінку! Але я і тут викрутилась. Загримувала обличчя. Знайомим сказала, що мене чоловік побив. Чоловіка пристидила і сказала, що ми не можемо людей підвести і нам обов'язково бути на весіллі, хоча він дуже не хотів туди йти. Ми ж почесні свати. Ми маємо бути відповідальними! І ми пішли, але якщо чесно, то яка відповідальність з мого боку? Я просто не могла дозволити собі пропустити таку велику п'янку. Правда, в перший день свята я випила тільки три чарки і дуже пишалася цим. Навіть чоловік похвалив: «Бачиш! Можеш, коли хочеш, не напивтись!» І дійсно — можу. Проте вже на другий день весілля я напилася так, що не пам'ятаю, як потрапила додому.

І таких епізодів були сотні. Якщо на початку пиття алкоголь давав почуття радості, щастя і веселощів, то тепер, опритомнюючи після чергової п'ятики, в душі переживала відчай і розчарування, жах і самотність. Передати словами ті душевні муки неможливо. Той «рай», який створював колись алкоголь, перетворився на пекло. Я ненавиділа себе за слабкість і мучилась питаннями: «Чому знову напилася? Я ж обіцяла, що більше ніколи!!! Я божевільна? Де моя сила волі? Чому це зі мною, а з іншими — ні? Я, напевно, не під тою зіркою народилася! Чому я вирішую, що вип'ю трішечки, а потім не можу зупинитись? Чому? Чому? Чому?».

Цих «чому» було набагато більше, ніж відповідей. А найстрашніше — я нікому не могла щиро розказати і поділитися про те, що зі мною відбувалось. Боялася, що мене сприймуть за божевільну і закриють у психіатричну лікарню. Висміють і проклянуть.

Закінчення буде

го в с. Житані взяв участь о. Микола Гінайло, другого воїна відспівав благочинний протоієрей Євген Шевчук у соборі Великомученика Юрія Переможця, що у Володимирі-Волинському, похорон третього відбувся у соборі Різдва Христового під проводом міського декана протоієрея Юрія Пилипця. Підполковник Василь Спасьонов був начальником штабу протиповітряної оборони бригади, майор Віктор Хмелецький — заступником начальника штабу зв'язку цього військового підрозділу. Він жив без однієї нирки, але бажав боронити Вітчизну на передовій разом із побратимами.

Погребіння луцьких героїв очолював митрополит Михайл у кафедральному соборі Святої Трійці: **31 липня** — Сергія Шостака, **14 серпня** — Артема Карабана, **24 серпня** — Сергія Климчука, **30 серпня** — Максима Шульги.

42-річний Сергій Шостак був працівником міліції, очолював відділення оперативного взводу спецпідрозділу «Беркут». Брав участь у бойових діях в Косово у складі миротворчого контингенту. У наші дні пройшов Майдан як революціонер, а згодом пішов добровольцем на Схід у батальйон «Айдар».

Артемові Карабану був лише 21, коли він загинув під час бойових дій на Савур-Могили.

Ще один 45-річний айдаровець Сергій Климчук працював юристом, був членом Козацького стрілецького братства.

Військовослужбовець 80-ї окремої аеромобільної бригади Максим Шульга (23 роки) після закінчення Волинського технікуму Національного університету харчових технологій служив в армії як контрактник.

24 серпня у Маневичах провели в останню дорогу бійця добровольчого батальйону «Азов». Круглому сироті Андрію Сніткові було лише 18. У бою за Іловайськ він наклав своїм тілом гранату, щоб урятувати побратимів. Відспівування в храмі Святої Трійці проводив декан протоієрей Андрій Закидальський. За героя з «Азова» піднесли молитву й у Луцьку. Напередодні, **23 серпня**, заупокійну літію над труною загиблого відправив голова інформаційно-видавничого центру епархії протоієрей Віталій Собко.

У Володимирському міському деканаті

27 липня декан протоієрей Юрій Пилипець відслужив молебень за Україну в центрі Володимира-Волинського з нагоди дня міста та 1026-ї річниці першої писемної згадки про нього.

Таку відправу на площі Героїв проводять щороку, але цього разу вперше під час молебню свої молитви виголосили й представники інших конфесій: УПЦ (Московського Патріархату), греко- та римо-католики.

9 серпня молода парафія Великомученика і цілителя Пантелеймона (вул. Устилузька) відзначила перше храмове свято.

Відправу Божественної Літургії в каплиці очолив о. Юрій Пилипець. Із ним зокрема служили районний благочинний протоієрей Євген Шевчук, настоятель громади священник Юрій Кривіцький.

У кафедральному соборі

Щорічно в останню неділю липня відзначають День флоту України. Це професійне свято працівників морського і річкового флоту та службовців Військово-морських сил. За упокоєння душ тих із них, хто загинув при виконанні обов'язків, помолилися **27 липня** в луцькому кафедральному соборі Святої Трійці.

З благословіння митрополита Михайла після Божественної Літургії заупокійну літію очолив голова інформаційно-видавничого центру епархії протоієрей Віталій Собко. Принагідно духовенство та миряни поміняли українських воїнів, загиблих під час АТО.

В академії

27 липня при Волинській православній богословській академії (ВПБА) почав працювати літній кіномайданчик. Його відкриття відбулося за участю ректора протоієрея Володимира Вакіна та парафіян кафедрального собору Святої Трійці.

Перегляд російської кінострічки «Піп» (2009 року випуску, мовою оригіналу) розпочався після Вечірні. Потім глядачі мали змогу поспілкуватись, попити чаю з печивом.

Продовження на с. 3

Продовження. Початок на с. 2

У ВПБА мають намір відкрити військову кафедру, до роботи над науковим журналом академії долучиться Микола Жулинський, абітурієнти поповнили число студентів на 1-ші курси бакалаврату та магістратури.

Секретар вченої ради протоієрей Ігор Скиба повідомив інформаційній службі єпархії, що ідея створення військової кафедри перебуває в процесі розробки, вже підготовлено приміщення, стенди. Вчена рада, засідання якої відбулося **20 серпня**, визначила: виконуватиме обов'язки завідувача кафедри віце-канцлер і старший капелан єпархії протоієрей Олександр Безкорований. Також узгоджується перелік викладачів та предметів для підготовки військових капеланів.

Разом із тим, посилення цього виду церковного служіння не повинно обмежувати іншого. Тож новим членом редакційної колегії наукового видання ВПБА — збірника «Волинський благовісник» — став директор Інституту літератури імені Т. Шевченка Національної академії наук України академік Микола Жулинський.

А **21 серпня** відбулися вступні іспити до академії. Традиційно абітурієнти бакалаврату та регентського відділення писали диктант, склали усні екзамен з загальних богословських дисциплін. Пройшли усні іспити й для вступників до магістратури.

Продовжили традицію

28 липня понад 250 священнослужителів і багато мирян єпархії побували в Києві з нагоди свята рівноапостольного великого князя Володимира та Дня хрещення Київської Русі-України.

Торжество розпочалося Божественною Літургією у Свято-Володимирському соборі столиці. Її очолив Патріарх Філарет. Із ним служили близько 40 архієреїв, у тому числі митрополит Луцький і Волинський Михаїл та єпископ Володимир-Волинський Матфей.

Далі відбувся багатотисячний хресний хід на Володимирську гірку, у якому волинське духовенство традиційно передувало. Там біля пам'ятника рівноапостольному було відслужено молебень, за яким, зокрема, зверталися до Бога за проханням про визволення України від нашої чужинців.

Після відправи духовенство й вірні нашої єпархії разом заспівали пісню «Волинь моя» та Державний Гімн країни.

У Ковельському районному деканаті

Ікона великомученика і цілителя Пантелеймона з частинкою його мощей **26–27 липня** перебувала в с. Уховецьк, у храмі Святої Трійці. Реліквію привезли зі Свято-Пантелеймонівської церкви Люблинця.

Першого дня паломництва настоятелі згаданих парафій священники Микола Качмар і Матвій Олійник відслужили Божественну Літургію та акафіст за здоров'я бійця, пораненого в зоні АТО, родом із цього села. Так правили і другого дня. Багато вірян протягом вихідних помолитися та поклонились чесним останкам.

У с. Гулівка освячено хреста на місці, де мають намір спорудити каплицю Почаївської ікони Божої Матері.

5 серпня, на свято цього образу, декан протоієрей Іван Бонис із благословіння митрополита Луцького і Волинського Михаїла очолив водосвятний молебень і чин освячення. З ним служили настоятель парафії протоієрей Дмитро Андрухів та духовенство благочиння. Співав церковний хор зі Свято-Покровського храму сусіднього села Поворськ.

У слові до вірних о. Іван закликав молитись до Пресвятої Богородиці, щоби врятувала Україну від загарбників, як зберегла Почаїв від нашествия мусульман у 1675 році. А настоятель наголосив на потребі будівництва нерукотворного храму в душі кожного християнина. Тоді наповниться змістом потреба спорудити й земний, рукотворний.

Пам'ятний знак «Героям Небесної сотні та всім борцям за волю і долю України» освятили **10 серпня** в Люблинці з нагоди дня селища. Богослужіння відправили спільно (з почерговим читанням молитов) настоятель місцевої парафії великомученика і цілителя Пантелеймона священник Матвій Олійник та представник УПЦ (МП).

ЛИСТ ДО РЕДАКЦІЇ

СИЛА МОЛИТВИ У СКРУТНІ ЧАСИ

Щира молитва любові може бути, як зброя, що перемагає ворога.

Коли засіваємо поле, токладаємо багато труда і в надії чекаємо на плоди. Стільки вкладаємо старань і для щирої молитви. Адже Господь нас не забуває: сонце ясне світить з неба, земля плоди свої дає за Божим велінням, а пташиний спів доповнює красу земних благ. Бог — наш Отець і наш Творець. Він піклується про нас і дає всі життєві блага. Та як часто ми дякуємо Богові за все і прославляємо Його? Двері в церкву відчинено для всіх, але людей там чомусь не завжди багато... Чи небажання, чи его-

мир на землі». Аби не тривало кровопролиття, ми маємо відчуті внутрішню потребу в молитві та покаянні. Ми повинні зростати у щоденній молитві й відійти від будь-яких спокус. Зло відступає не тільки перед добрими вчинками, а й щирою любов'ю. Ворог робить ставку на зло, а ми маємо в душах і серцях значно ефективніший спосіб боротьби — молитву. Господь завжди почує людей, котрі щиро звертаються до Нього по допомогу.

Про післявоєнний час, про голодні п'ятдесяті роки одна жінка, що пережила ті лихоліття, згадувала з болем у серці. Доводилось важко пра-

їзм незрозумілих вчинків не пускає нас до храму і тримає душу в темряві? Повнота молитви лежить в основі домашніх та церковних молитов. Молимося не для потреби Господа, а для спасіння своєї душі й миру на землі.

Нині держава у тривозі та небезпеці. Не нам, простим людям, шукати крайнього у ситуації, що склалась. Наші близькі та рідні боронять країну на справжній війні, завтра можуть піти на фронт ті, що засівають мирне поле. Хто дасть відповідь про час повернення живих і здорових воїнів до своїх родин? А що робимо ми, аби війна не продовжувалась? Хвилюємось і переїмаємось подіями, які щедро дарує нам телевізор та інтернет, а до конкретних форм допомоги країні справа здебільшого не доходить. А ворог наш не спить, засіває у наших серцях численні пристрасті земні й таким чином закриває дорогу до храму, до Бога і провокує послаблення віри, лінощі та маловір'я.

Йоанн Кронштадський писав: «Якби ми завжди перемогали свої пристрасті, як тільки вони виникають, то вони не з'являлися б у суспільстві й не бентежили б інших людей, і був би

цтовати, аби мати хоч якийсь шматок хліба. Жінка мріяла не про вишукані страви, а про те, щоб насититись простою хлібиною. Адже на спечений буханець чекало багато ротів численного сімейства. Про цукерки, печиво і ще якісь дрібнічости годі було й мріяти. Та з Божою допомогою ця жінка вижила, з молитвою в серці. Не втративши людського достоїнства, виростила і виховала дітей здоровими і повноцінними громадянами. Ця жінка прожила більше 80-ти літ, була щирою і порядною, служила прикладом для великої родини і з земними почестями та повагою рідних відійшла до Бога.

Я згадала про життєву дорогу моєї свекрухи, аби порівняти минулі повоєнні літа із сьогоденням. Сьогодні у нас ще є хліб і до хліба, а що очікує завтра? Хай Мати Божя оберігає нас від лиха. Нехай посіяна щирість і любов воздасться нам плодами всепермагаючого добра.

Хай Бог пошле нам терпіння, віру, миру в душі, миру в сім'ї та миру на нашій українській землі!

Галина БОНДАРУК,
с. Сирники Луцького райдеканату

СВЯТИНІ ВОЛИНІ

У неділю перед Успінням

24 серпня єпархія відзначила празник Тростянецької ікони Богородиці, під час якого освятили нову дзвіницю храму Святої Трійці (у ньому зберігається цей чудотворний образ).

Торжество в с. Тростянець Ківерецького деканату традиційно відзначають у неділю перед Успінням Пресвятої Богородиці. Цьогорічне урочисте Богослужіння з благословення митрополита Луцького і Волинського Михаїла очолив єпископ Володимир-Волинський Матфей.

До святині прибули паломники: пішки — від луцького кафедрального собору, автобусом — із Ковельщини.

Настоятель парафії протоієрей Сергій Ледовк розповів інформаційній службі єпархії, що на 1-му поверсі новозбудованої дзвіниці розміститься недільна школа, на 2-му — склад, а на 3-му — самі дзвони. За посильну допомогу в її спорудженні владика вручив орден Рівноапостольного великого князя Володимира III ступеня підприємцю Сергієві Мосійчуку. Митрополичі благословенні грамоти одержали декілька активних парафіян.

Окрім настоятеля, з вікарієм єпархії служили: намісник Замкового Свято-Архангельського монастиря, що в Луцьку, ігумен Святополк (Канюка), інші панотці — місцеві та з Ковельського районного деканату.

Орест ВЛАСЮК
Світлина з архіву єпископа Матфея

У своєму зверненні о. Матвій висловив упевненість, що «це місце стане центром єдності й миру, місцем щирої молитви за наших солдатів-односельців і всю Україну».

Для люблинчан, які захищають країну в зоні АТО, було передано натільні хрестики, іконки та листи.

Після богослужіння лунали вірші й пісні у виконання творчих колективів. До них особисто долучився й настоятель Пантелеймонівської громади.

У святі взяв участь голова Ковельської райради Ігор Верчук.

Нащадкам Лесі України

1 серпня духовенство кафедрального собору Святої Трійці відслужило в обласному центрі заупокійну літію по Ларисі Косач-Квітці з нагоди 101-ї річниці її смерті.

З благословіння митрополита Луцького і Волинського Михаїла відправу на Театральній площі перед пам'ятником поетесі очолив староста собору протоієрей Володимир Подолець. У слові до присутніх він висловив побажання, «щоб сьогорішнє покоління нащадків Лесі України, які володіють пером, узялися по-новому, натхненно просвітлювати, висвітлювати темні плями, які хтось хоче накласти на нас, на наш народ, на ідею нашої державності й нашої свободи».

Помолитися за спокій душі славетної землячки прийшли, зокрема, голова облради Валентин Вітер, міський голова Микола Романюк та громадськість.

У єдності — сила

1 серпня митрополит Михаїл взяв участь у з'їзді голів сільських, селищних, міських, районних рад та адміністрацій області. Він проходив з ініціативи новопризначеного голови ОДА Володимира Гунчака щодо поточних проблем участі Волині в АТО.

Під час засідання в облмуздрамтеатрі ім. Т. Шевченка владика звернувся до його учасників. Згадуючи недавні події в Ратнівському районі, коли матері мобілізованих на знак протесту перекидали міжнародну трасу, він зазначив: до таких провокацій підбурюють наші вороги, які вже хочуть розпочати війну тут, війну міжусобну. Тому архієрей закликав до пошуку точок дотику між сторонами — у тому, що гуртує, а не роз'єднує: «Любов до свого краю, любов до своєї землі повинна нас об'єднати». Високопреосвященний закликав говорити правду самим собі: Росія є агресором і з ним потрібно боротися. Завершив промову архієрей упевненістю: «Ми переможемо — любов'ю нашу християнською і нашою працею на благо України».

У заході також взяли участь: голова облради Валентин Вітер, обласний військовий комісар полковник Олег Галак, районні військові комісари, представники інших силових структур області та інших християнських конфесій.

У Турійському деканаті

3 серпня в селищі Луків уперше відбувся духовно-патріотичний концерт «Моліться, люди, ви до Бога» за участю п'яти церковних хорів благочиння. Його провели, щоби зміцнити віру й підбадьорити мирян у важкий для України час.

Організатор заходу — настоятель місцевої парафії Успіння праведної Анни, матері Пресвятої Богородиці, священник Володимир Новіцький. Він розповів інформаційній службі єпархії, що співці виконували духовні твори та стрілецькі пісні. Уперше виступила недільна школа Лукова, створена лише місяць тому. Діти виконали пісню до Богородиці, віршиками просили допомоги й заступництва у небесної Покровительки.

Декан протоієрей Микола Даньків — ведучий концерту — у слові до глядачів зазначив: єднання і спільна молитва є основою для збереження цілісності нашої держави.

Захід закінчився співом духовного гімну «Боже Великий, Єдиний» у виконанні народного аматорського хору «Калінонька» та подячним словом луцького душпастиря.

19 серпня біля храму Покрови Пресвятої Богородиці в с. Милановичі відбулась урочистість місцевих бджолярів. Вони представили плоди своєї праці для подяки Богові з нагоди Преображення Господнього та Дня пасічника.

Під час заходу учні місцевої школи розповідали історію медярства, наводили різні

Продовження на с. 4

Продовження. Початок на с. 2, 3

прислів'я та приказки, пов'язані з ним. Досвідчені пасічники вели мову про лікувальні властивості меду.

15 літрів меду було передано для парафіян, які воюють у зоні АТО. Настоятель парафії протоієрей Володимир Пиріг (бджоляр-початківець) висловив подяку за благодійність пасічникам: Василеві Басику, Семенові Мартинюку, Василеві Антонюку, Миколі Курану, Ігореві Кухаруку, Василеві Дубіновичу.

Оповідаючи про подію інформаційній службі єпархії, душпастир зазначив, що про мед згадується і в Біблії. Зокрема, у старозаповітній Книзі Вихід Господь обіцяє Своєму народові землю, «що тече молоком і медом». А цар Давид у псалмі так описує своє ставлення до Слова Божого: «Яке то солодке слово Твоє для мого піднебіння, солодке від меду воно моїм устам!».

Разом ми сильніші

Уперше відбулася зустріч очільників духовенства єпархії із головою облдержадміністрації Володимиром Гунчиком. Нашу Церкву представляли: митрополит Луцький і Волинський Михаїл, єпископ Володимир-Волинський Матфей, канцлер протоієрей Микола Цап, ректор Волинської православної богословської академії протоієрей Володимир Вакин, декани єпархії.

У ході засідання, що проходило **7 серпня** в овальному залі ОДА, Володимир Гунчик відзначив роль Київського Патріархату в суспільному житті. Він наголосив на необхідності об'єднати зусилля влади і всіх конфесій для забезпечення миру і злагоди на Волині, зміцнення України у протистоянні з російським агресором.

Найважче протидіяти ворожій пропаганді, під впливом якої перебуває певна кількість краян. Тож, на думку Володимира Петровича, слово душпастиря-патріота, який спілкується з багатьма людьми, є дуже важливим.

Голова обласної держадміністрації попросив священнослужителів благословити добрі наміри і справи місцевої влади, спрямовані на захист, збереження та розвиток Волині, всієї держави. Він також підкреслив: повністю поділяє думку, що в країні має бути єдина Помісна Українська Православна Церква.

Декани єпархії, у свою чергу, ставили Володимирові Гунчику запитання щодо наболілих проблем у регіонах краю. Ішлося про запровадження духовної опіки над правоохоронцями, критерії призначення держслужбовців, проблеми мобілізації у військовій формувальній (зокрема, переселенців), обмеження розважальних заходів під час воєнних дій на Сході України тощо.

На завершення зустрічі владика Михаїл розповів голові ОДА про духовну й матеріальну підтримку єпархії причетних до АТО, поділився планами щодо цього напрямку служіння Церкви.

Беручи до уваги, що пан Гунчик має намір провести такі зустрічі з представниками інших конфесій, що діють в області, високопреосвященний повідомив: наша Церква пропонуватиме Волинській раді Церков прийняти звернення до краян, що відобразить позицію релігійних організацій щодо викликів сьогодення.

Молитвою і патріотизмом

8 серпня митрополит Луцький і Волинський Михаїл взяв участь у зустрічі голови облдержадміністрації Володимира Гунчика з матерями й дружинами військовиків, задіяних в АТО. Захід відбувся в Палаці культури Луцька.

Відсутність ротації та демобілізації учасників бойових дій, проблеми третьої мобілізації, недобросовісність командирів... Ці та інші наболілі питання емоційно порушували жінки перед ОДА й обласним військкоматом.

Владика у своєму слові закликав присутніх посилити молитви за мир в Україні. На його думку, це найбільше, чим можна допомогти хлопцям і чоловікам на Сході. Досягти цього так бажаного миру, на думку архієрея, треба й одноставним патріотизмом, відповідальністю, терпеливістю і небайдужістю. Кожна віруюча людина зобов'язана вболівати за долю Батьківщини.

На прохання одного з добровольців високопреосвященний пообіцяв розглянути можливість відрядити до 51-ї окремої механізованої бригади кількох священників як постійних капеланів.

ВОЛИНСЬКІ ІКОНИ

Воздвиження чесного хреста
Початок XVIII ст. Дерево, левкас, темпера, гравіювання, сріблення.
Походить із Хрестовоздвиженської церкви с. Козлиничі
Ковельського районного деканату. Зберігається в Музеї волинської ікони

Свято Воздвиження чесного і животворчого хреста Господнього — одне з великих торжеств Християнської Церкви. Воно стало відзначатися майже водночас із самою подією, якій присвячене. Історики Церкви вважають, що основою цього празника стало дві події: віднайдення у IV ст. голгофського хреста та повернення його з Персії до Єрусалима у VII ст.

Саме слово «воздвиження» по-церковнослов'янськи означає «піднесення», тобто урочистий обряд пошанування і прославлення хреста Господнього. Віднайдений він був матір'ю імператора Костянтина Великого у 326 р. Як свідчать перекази, хрест, на якому розіп'яли Спасителя, був упізнаний після того як він засвідчив свою чудодійну силу, воскресивши недавно померлого чоловіка. Знайдена святиня збирала величезний натовп, тому єрусалимський Патріарх Макарій, який був свідком чуда, змушений був стати на підвищення та підняти хреста над головою, щоб усі могли його побачити. Ця подія лягла в основу церковного обряду воздвиження хреста, а потім і однойменного свята, яке відзначається у Візантії вже з IV ст.

Найдавніші зі збережених зображень Воздвиження хреста відносяться до X ст. На Русі подібний обряд згадується у документах XIII ст. У давні часи він проводився тільки на єпископських кафедрах та у великих соборах, де був єпископ і багато священників. Лише у 1276 р. дано дозвіл на здійснення Воздвиження в усіх церквах.

Волинська ікона з храму с. Козлиничі відноситься до досить нетривалого варіанту іконографічної традиції та має свої, лише їй притаманні особливості. Патріарх Макарій зображений у центрі композиції не на підвищенні, а пе-

ред широким квадратним столом — тетраподом (із грецької — *чотириножник*). Його дерев'яна, більш правильна назва — проскинтарій (грецькою — *припадання, поклоніння*). Є відомості, що у православних храмах Київської митрополії такі столи стояли в центрі храму на початку XVII ст. Їх багато прикрашали або накривали спеціальним покривалом, кольору відповідно до свята.

Іконописець зобразив на тетраподі червоний плат із хрестом та ініціалами хоругви св. Костянтина «**ІС ХС НИКА**» — «Ісус Христос перемагає», по кутах — чотири свічники з запаленими свічками. Архієрей піднімає над головою хрест, прикрашений зіллям і квітами. Його за лікті підтримують два дякони з кадилами у руках (як це проходить під час богослужіння). Обабіч тетраподу — група свідків події; зліва стоять чоловіки, очолювані св. Костянтином, справа — жінки зі св. Єленою. Відтворюючи релігійну сцену, маляр індивідуалізує її, передає втілення реальності — святкової служби у храмі, водночас не відступає від іконографічного канону за типом афонської «Єрмінії». Привертає увагу зображення на задньому плані — арки з колонами, своєрідне відтворення інтер'єру храму, де відбувався урочистий обряд.

Автором образу є майстер, близький до кола відомого волинського іконописця кінця XVII — початку XVIII ст., званого як Маляр із Михнівки. У композиції присутні характерні риси творів цього маляра — строга симетрія, декоративність, поєднання символічних і реалістичних форм.

Людмила КАРПЮК,
провідний науковий співробітник
Музею волинської ікони

Учасниками зустрічі також були: міський голова Микола Романюк, заступник голови облради Олександр Пирожик, заступник обласного військового комісара Володимир Бондарук, представники правоохоронних відомств, волонтери.

У Луцькому районному деканаті

Настоятель парафії Покрови Пресвятої Богородиці в с. Маяки (Княгинінок) протоієрей Михайло Бучак відвідав добровольчий батальйон «Айдар» у зоні АТО.

Спільно з парафіянами й активістами волинської організації «Автомайдан. Україна» він передав шість тонн матеріальної допомоги, посповідав та запричастив тридцять бійців.

У коментарі, поширеному **19 серпня** медіа-проект «Громадське. Волинь», душпастир поділився враженням від спілкування з айдарівцями, назвавши їх «воїнами світла», які несуть звільнення та краще майбутнє для своєї країни.

Чому в лікарні

Служіння Православної Церкви в медичних закладах на прикладі обласної клінічної лікарні — такою була тема чергової передачі «Що каже священник», яка вийшла **8 серпня** на державному телеканалі «Нова Волинь».

Настоятель храму Великомученика і цілителя Пантелеймона цього закладу священник Назар Бабій та головний лікар установи Іван Сидор у розмові з ведучою Світлоною Павловою розповіли про співпрацю протягом десяти років, наголошуючи на її важливості як для лікарів, так і для хворих.

Подивитися програму можна на єпархійальному сайті Pravoslavia.volyn.ua.

«Українська Церква — з вами!»

Так називається новий єпархійальний проект пастирської опіки матерів і дружин військовослужбовців, який почали реалізовувати з благословіння митрополита Луцького і Волинського Михаїла.

Священники єпархії відправляють молебні для рідних військовиків, задіяних в АТО. Моляться за їхнє здоров'я та скоре повернення переможцями. Також отці звертаються до матерів і дружин із душпастирським словом, спілкуються з ними, з'ясовуючи, чим матеріально парафія може допомогти їхнім синам, чоловікам, із подальшою організацією допомоги. У кожній церкві настоятель самостійно визначає інші деталі.

Проект, ідею якого подав відділ організації благодійності та соціального служіння єпархії (завідувач Валерія Лесюк), розпочався **10 серпня** відправою молебню в луцькому кафедральному соборі Святої Трійці. Його очолив владика Михаїл після недільної Божественної Літургії.

Церква не стоїть осторонь проблем своїх вірних, запевнив владика, розповівши учасникам богослужіння про духовну й матеріальну підтримку духовенства учасникам АТО. Відтепер священнослужителі звернуть більше уваги на їхніх матерів і дружин, щоб ця поміч стала більш ефективною і системною.

У Луцькому Свято-Троїцькому кафедральному соборі такі молебні відправляють щотижня в суботу після Всенічної, приблизно о 19.00.

Потрібно і зброєю

Митрополит Луцький і Волинський Михаїл гостро розкритикував ті конфесії, вірні котрих не беруть до рук зброї, щоб захищати Вітчизну. Він зробив це **10 серпня**, звертаючись до учасників недільного Богослужіння в луцькому кафедральному соборі Святої Трійці.

«Не треба ховатися за Бога, — сказав владика. — Бо в нас є такі розумники, які кажуть: "Моя віра мені не дозволяє брати зброю в руки". За словами високопреосвященного, нема заборони у Священному Писанні захищати рідну землю, використовуючи зброю.

Звісно, є шоста Заповідь Господня «Не вбивай!». Проте, як зазначено в православному «Законі Божому», позбавлення людини життя на війні не можна прирівнювати до злочинного вбивства. Це наша Церква не розглядає як особистий гріх людини, бо кожен воїн повинен, за Словом Божим, якщо потрібно, «покласти душу свою за друзів своїх», для захисту віри й Батьківщини.

Продовження на с. 6

СВЯТИНІ ВОЛИНІ

Шануючи Цілителя

9 серпня митрополит Луцький і Волинський Михаїл очолив храмове свято парафії Великомученика Пантелеймона Цілителя с. Рованці Луцького районного деканату, освятивши новий кивот ікони святого, перед якою стоїть невеличка рака з частинкою його мощей.

У проповіді високопреосвященний, окрім найбільших проблем сьогодення, торкнувся і проблеми недуг душі та тіла. Владика зазначив, що «не від хвороби тіла хворіє душа, а від хвороби душі хворіє тіло. Тому в першу чергу ми звертаємо увагу на здоров'я духовне, на чистоту нашої душі, на чистоту наших помислів, на чистоту наших висловів — ось це нас наближає до Бога чи відштовхує». «Або це нас поєднує, або це нас роз'єднує, і наслідком цього роз'єднання є хвороби, наслідком цих хвороб буде смерть. Тому здоров'я для нас важливе, і ми за ним слідкуємо, і треба слідкувати», — пояснив архіпастир.

Із владикою служили: декан протоієрей Володимир Присяжнюк, благочинний Луцька протоієрей Михайло Онищук, ківерецький декан протоієрей Іван Семенюк, інше духовенство — місцева та з Маневиччини.

Орест ВЛАСЮК

Світлина 1 інформаційної служби єпархії

«Луцька Покрова»

Митрополит Михаїл представив нову ікону «Луцька Покрова», створену за видінням одного з парафіян кафедрального собору Святої Трійці. **23 серпня**, напередодні неділі, після Всенічної, в головному храмі єпархії вперше перед цим образом відправили молебень для матерів, дружин, родичів учасників АТО.

Представляючи реліквію, владика розповів її історію. Один чоловік під час святкування Хрещення Господнього, побачивши в соборі явлення Пречистої Діви, Яка Своїм омофором покривала вірних, звернувся до архієрея. Було вирішено запросити художника, аби він за описом побаченого створив ікону.

На ній зображено Богоматір, а під її покровом — луцький Свято-Троїцький собор, площа перед ним на йорданський празник, миряни, що набирають освячену воду біля каплиці. Над ними на небі — Йоан Предтеча хрестить Спасителя.

Новонаписану ікону освятили. Пізніше завдяки добровольцям вона подорожувала Сходом України, щоб підкріпити у вірі тамтешніх християн.

На переконання митрополита, ця історія свідчить, що Пресвята Богородиця взяла під Свою особливу опіку Луцьк і всю Волинь ще тоді, ко-

ли відбувся євромайдан, а найбільші випробування були попереду.

Прот. Віталій СОБКО

Світлина 2 інформаційної служби єпархії

На потребу людських душ

30 серпня митрополит Михаїл відправив чин освяти наріжного каменя верхнього храму парафії Благовіщення Пресвятої Богородиці, який розпочали будувати в обласному центрі (просп. Соборності, 8а — біля Гімназії № 21). Під час відправи у підмурівок закладено пам'ятну капсулу.

Владика зазначив, що церкви будуються доти, доки їх потребують людські душі. А щодо цього Божого дому пояснив: мікрорайон густозаселений, тож є необхідність у храмі: «Якщо взяти одну дев'ятиповерхівку, то це майже як одне невелике село, яке все одно має свою церкву».

За словами високопреосвященного, археологи на цьому місці знайшли фундамент, імовірно, храму, проте ніяких історичних згадок про нього немає. Колись, можливо, нова святиня стане ще й пам'яткою архітектури, адже громада споруджує двоповерховий храм-музей. Він буде копією однієї з церков волинської архітектурної школи XIV ст. А наразі парафія використовує вже освячений 11 червня цього року ниж-

ній храм на честь святителя Луки, архієпископа Кримського.

У богослужінні зокрема взяли участь настоятель Благовіщенської громади священник Микола Савчук, жертводавець Микола Буліга.

Світлина 3 інформаційної служби єпархії

Храм завершено

31 серпня митрополит Луцький і Волинський Михаїл освятив розписи церкви Воздвиження хреста Господнього в Нововолинську (вул. Комарова, 49) та очолив там Божественну Літургію.

Із владикою служили: декан протоієрей Стефан Фульмес, настоятель парафії протоієрей Віталій Голян, інше духовенство — місцева та з Володимирського районного деканату.

Після проповіді архіпастиря було вручено кілька патріарших благословенних грамот: громаді в цілому, церковному хорові та декільком особливо активним парафіянам. Решту благодійників відзначено митрополичими грамотами.

Вихованці недільної школи потішили учасників свята невеличким концертним виступом.

Орест ВЛАСЮК

Світлина 4 інформаційної служби єпархії

Продовження. Початок на с. 2-4

Деякі протестантські конфесії України, на відміну від православних і католицьких, а також одновірців на Заході, не дозволяють своїм вірним брати до рук зброю. Тож їхні члени проходять більш тривалу т. зв. альтернативну службу — в медичних закладах, будівельних батальйонах тощо. У Православ'ї ж, згідно із сьомим правилом Четвертого Вселенського Собору, вступати на військову службу заборонено лише священнослужителям і ченцям.

Там наші люди

Як спонукати священнослужителів і вірян Української Православної Церкви (Московського Патріархату) об'єднатися з Київським? Свою відповідь на це запитання запропонував митрополит Михайл. Це сталося **10 серпня** під час його слова на завершення недільної Відправи в Троїцькому кафедральному соборі.

«В УПЦ (Московського Патріархату) багато людей патріотичних. Багато. На жаль, керівники не такі, як треба. І навколо них не такі, як треба, — зазначив владика. — Але ми терпінням і любов'ю будемо їх все одно об'єднувати. У нас нема іншого виходу. Ми живемо в одній країні».

Високопреосвященний вважає, що духовенству і мирянам УПЦ (МП) треба дати змогу усвідомити, що вони живуть в Україні, проте моляться не за того Патріарха. «Але дамо їм можливість визнати це, не будемо відкидати, як непотріб. Не будемо відкидати. Там також [наші] люди і вони мають можливість усвідомити, змінитися. І в Україні повинна бути єдина Помісна Православна Церква».

Архієрей висловив впевненість: мали б ми одну Церкву — на Сході не сталося б війни, бо нація була б згуртованішою.

У Чорткові

11 серпня митрополит Луцький і Волинський Михайл на запрошення єпископа Тернопільського і Теребовлянського Павла взяв участь у відпустовому святі парафії Покрови Пресвятої Богородиці, що в м. Чортків, з нагоди 12-річчя освячення каплички Ікони «Всеча-риця» біля місцевих чудотворних джерел.

Богослужіння очолив митрополит Чернівецький і Буковинський Данило.

У Горохівському деканаті

12 серпня відбулася зустріч духовенства благочиння з керівництвом району. Учасники заходу, що проходив у райдержадміністрації, обговорили суспільно-політичну ситуацію в країні. Голова РДА Сергій Годлевський та голова райради Леонід Андрійчук подякували священникам за молитву і підтримку. А декан протоієрей Андрій Сидор запевнив посадовців: Церква й надалі духовно і матеріально підтримуватиме українських воїнів, щоб Україна збереглася єдиною та неподільною.

У духовній консисторії

Чим переймаються і що роблять духовенство й миряни Волині під час АТО на Сході України? Про це розповідав голова інформаційно-видавничого центру єпархії протоієрей Віталій Собко в кількох медіа-проектах.

Представник духовної консисторії взяв участь: **8 серпня** — у програмі «Громадський вектор» на обласному держтелебаченні, **12 серпня** — у передачі «Постскриптум» Тараса Літковця на радіо «Луцьк», **14 серпня** — в інтерактивному прес-клубі облради на тему «Коли Вітчизна в небезпеці, війську має допомагати кожний?», що відбувся в редакції газети «Волинь нова».

Усюди священник наголошував: жакливі трагедії, що розгортаються в Донецькій та Луганській областях, не сталося б, якби в нашій країні була єдина Помісна Українська Православна Церква. Тож сьогодні ще гостріше постає необхідність єднання православних українців. Це питання національної безпеки.

Разом із тим о. Віталій засудив бездіяльність УПЦ (МП) щодо діалогу з Київським Патріархатом і закликав невідкладно зробити все можливе, щоб запобігти деструктивній діяльності на Волині тих священників, які є прихильниками «руського миру».

Лауреатом літературної премії ім. Агатангела Кримського за 2014 рік став редактор інформаційно-видавничого центру єпархії, член Спільноти християнських письменників України Віктор Гребенюк.

Таке рішення комітету з присудження об-

ВІДПОВІДЬ БОГОСЛОВА

ЩОДЕННА СПОВІДЬ

Запитання: «Кожного разу, приступаючи до таїнства Сповіді, каюся у гріхах, які вчиню після останньої Сповіді, однак усвідомлюю, що до наступного каяття мене знову тривожитиме тягар нових гріхів. Чи є можливість в іншій формі, окрім Сповіді, каятись у гріхах, навіть за межами храму?»

Відповідає священник Андрій ХРОМЯК, викладач Волинської православної богословської академії, кандидат богословських наук

Слово Боже дає нам тверде впевнення у прощенні гріхів, якщо ми зі щирим поканням і рішучістю виправитися звернемося до Господа: «...Покайтеся і наверніться, щоб очистилися гріхи ваші...» (Діян. 3:19); «Коли сповідаємо гріхи наші, то Він, будучи вірним і праведним, простить нам гріхи наші і очистить нас від усякої неправди» (1 Ін. 1:9). Вчення Церкви про таїнство Покаяння переконує нас, що навіть найбільші, смертні гріхи повністю нам прощаються, коли щиросердна сповідь з'єднується з твердим бажанням змінити життя. В історії нашої Церкви є навіть колишні розбійники (преподобний Мойсей Мурин, мученик Варвар та інші), які, виправивши своє життя, не тільки спаслися, а й стали святими. Богослов Оріген порівнює дію благодаті Божої на душу каятника з дивом воскресіння Лазаря.

Однак не тільки в таїнстві Сповіді ми отримуємо прощення наших гріхів. Священне Писання відкриває нам й інші способи очищення душі від моральної скверни і нечистоти: Хрещення, Єлеосвячення, мучеництво, прощення гріхів наших ближніх, навернення ближнього від заблудження, милостиня.

Як Хрещення, так і мучеництва людина може сподобитися з милості Божої тільки раз у житті. До таїнства святого елею (Соборування), в якому прощаються забуті й неусвідомлені гріхи, ми приступаємо зазвичай раз на рік (у Великий піст). Милостиню теж подаємо час від часу. Зате любов до ближнього повинна бути постійною. «Передусім же майте щирі любов один до одного, бо любов покриває безліч гріхів» (1 Пет. 4:8). Постійним ласкавим поведінням із людьми маємо можливість завжди догоджати Богові й отримувати від Нього прощення наших великих і малих гріхів.

На жаль, багато хто не тільки не користується цією можливістю, але холодністю, дратівливістю і взагалі постійною немирною налаштованістю посилює важкість своїх гріхів. Ми мало замислюємося над тим, що міра любові є мірою нашого християнства: «З того знатимуть усі, що ви Мої ученики, як будете мати любов між собою» (Ін. 13:35). Якщо немає в нас любові, значить християнство наше формальне, зовнішнє, холодне, а тому й безплідне. Нам рідко вдається

Бажаєте одержати відповідь православного богослова на Ваші запитання? Звертайтеся до редакції: 43025 Луцьк, Градний узвіз, 1; (0332) 72-21-82; hazeta.vyev@gmail.com

ласних іменних премій у галузі літератури, культури і мистецтва оприлюднено **18 серпня** на сайті управління культури ОДА. Цієї відзнаки брат Віктор удостоєний за збірку духовних новел «Тетрамерон» (вийшла 2012 року в єпархіяльному видавництві «Ключі») та поему «Європа. Луцьк. 1429-й» (2014, «Ініціал»).

Нагадаємо, що торік обласну премію ім. Йова Кондзелевича (у галузі образотворчого мистецтва) одержав знааний майстер релігійного живопису, наш активний парафіянин Володимир Жупанюк.

Ідею відновити в Луцьку каплицю Іверської ікони Богоматері слід винести на громадське обговорення. Так вирішила постійна комісія з питань генерального планування, будівництва, архітектури та благоустрою міськради, у засіданні якої **20 серпня** взяв участь віце-канцлер єпархії протоієрей Олександр Безкоровайний.

З 1894 р. ця святиня стояла на теперішній вулиці Лесі Українки. За Польщі тут відправляли молебні, люди заходили дорогою, щоб помолитися. За часів радянського режиму, в 1961 р., божницю було знесено.

Про її віднову порушували питання неодноразово. П'ять років тому група ініціаторів звернулася з цього приводу до тоді ще архієпископа, а тепер митрополита Луцького і Волинського Михайла. Владика підтримав цей почин, але запропо-

привести до Бога наших знайомих і родичів тому, що вони не бачать плодів нашої віри. «Плід же Духа є: любов, радість, мир, довготерпіння, доброта, милосердя, віра, лагідність, стриманість» (Гал. 5:22-23).

Покаянні слова містяться також у багатьох молитвах, які входять до ранкових і вечірніх молитовних правил. Чи дає це прощення гріхів і очищення душі? Ні на секунду ми не можемо сумніватися в цьому! Молитва — реальне спілкування з Богом. І якщо ми просимо нашого Небесного Отця простити нам наші прогрі-

шення, то й отримуємо, бо беззаперечне слово Боже: «...Все, чого не попросите в молитві з вірою, одержите» (Мф. 21:22). Крім віри, потрібно виконати ще одну умову: «Бо якщо ви прощатимете людям провини їхні, то простить і вам Отець ваш Небесний. А коли не будете прощати людям провин їхніх, то й Отець ваш не простить вам провин ваших» (Мф. 6:14-15). Із досвіду відомо, що прощення образ і гріхів ближнього є для нас справою важкою, а часом навіть непосильною. Звідси й виникає наша безплідність. Іноді роками залишаємося в одному і тому ж духовному стані. Неминучим наслідком цього є охолодження у вірі, яка все частіше починає переходити у зневіру.

Святі отці в такому стані радять із поканням звернутися до лікувального Слова Божого: «Якщо колись ти впадеш, встань і спасешся. Ти грішник, ти постійно падаєш, навчися вставати; подбай про здобуття цієї мудрості. Ця мудрість полягає ось у чому: вивчи напам'ять 50-й псалом "Помилуй мене, Боже, з великої милості Твоїєї", навійний царю і пророку Давидові Духом Святим, і читай його зі щирою вірою і надією, з серцем скорботним і смиренным; після щирого каяття твого, вираженого словами царя Давида, тобі негайно засяє від Господа прощення гріхів, і ти відчуєш світ душевних своїх сил. Головне в житті: дбай про взаємну любов і нікого не осуджуй. Кожен за себе дасть відповідь Богові, а ти на себе дивись» (святий праведний Іоанн Кронштадтський. «Моє життя у Христі»).

нував назвати каплицю на честь Волинської ікони Пресвятої Богородиці. Він освятив хрест і місце під будівництво церквці 17 жовтня 2009 р.

Кожному краю мають бути ближніми свої реліквії. На жаль, за імперських часів у нас насаджували переважно набутки російського Православ'я. Досі в єпархії нема жодного храму на честь Волинської ікони (є лише водосвятна капличка). Тому високопреосвященний і вважає: ця божниця нехай зветься так. А Іверський образ хай більше вшановують православні Грузії (Іверія — давня назва цієї країни), звідки він походить, та в Росії, бо в Москві є його шанована копія.

У Цуманському деканаті

17 серпня в урочищі між селами Холоневичі та Липно освячено хрест на місці загибелі воїна УПА Василя Чепелюка (псевдо Перець).

Відправу очолив декан протоієрей Тарас Манеюк, з яким служили місцеве духовенство. У молитві взяли участь представники влади, колишні повстанці, громадськість.

Хреста встановлено за почином головного редактора «Волинської газети» Володимира Данилюка за сприяння обласного лісомисливського господарства.

Дякуючи за врожай

19 серпня єпархія відзначила велике свято — Преображення Господнє. Божественну Літургію

та освячення плодів у кафедральному соборі Святої Трійці очолив митрополит Михайл.

На завершення Служби владика виголосив проповідь про вдячність Богові. За словами архієрея, ми приносимо до храму плоди з нового врожаю, щоб подякувати Творцеві й освятити їх на корисне споживання. І це треба сприймати більше, ніж звичай. Адже всі добрі діла людини увінчуються успіхом лише тоді, коли їх благословляє Господь. А велика Його любов не повинна залишатися без нашої вдячності, як нам нагадає євангельська притча про зцілення Спасителем десяткох прокажених.

Протягом дня до головного храму єпархії прийшли десятки тисяч вірних. Заповнена ними була не тільки верхня церква собору, але й нижня, Преображенська.

Архієрей привітав із празником очільників області й міста: від імені владика їм було передано священні фрукти.

А старший капелан єпархії протоієрей Олександр Безкоровайний цього дня відвідав госпіталь у Луцьку. Він поздоровив зі святом поранених військовослужбовців і передав для них освячені плоди.

Наші знамена

23 серпня з нагоди Дня Державного Прапора України митрополит Луцький і Волинський Михайл освятив стяги нашої країни та Єврозою.

Богослужіння відправили у кафедральному соборі Святої Трійці після Божественної Літургії. З владикою молилися соборне духовенство й миряни.

Після освячення ці полотнища винесли на соборний майдан та під спів Державного Гімну України підняли на флагштоки, що поруч із управлінням єпархії.

На мирному кордоні

10 серпня шацький декан протоієрей Михайло Цвинкилевич взяв участь у днях добросусідства між селами Адамчуки та Збереже (Республіка Польща), що відбулися на території другого.

Душпастир виголосив молитву за Україну та звернувся до учасників заходу з вітальним словом. До днів добросусідства долучились і представники інших конфесій, а також голова Шацького райдержадміністрації О. Кусько.

23 серпня священники єпархії взяли участь у днях добросусідства («Кордон 835») в селах Кречів Іванічівського району та Крилів (Республіка Польща).

Під час заходу по цей бік кордону відбулась молитва за Україну, яку, зокрема, провели нововолинський декан протоієрей Стефан Фультмес, помічник іванічівського декана протоієрей Андрій Мельничук, священник Римсько-Католицької Церкви. Потім на тимчасовому мості через р. Західний Буг пройшла зустріч делегацій України та Польщі. Відтак у с. Крилів відбулась міжконфесійна молитва за два братніх народи, які прагнуть звести міст єднання. Отець Стефан закликав присутніх будувати свої взаємини на основі найвищої заповіді Божої — любити ближнього свого, як самого себе.

У Луцькому міському деканаті

23 серпня декан протоієрей Михайло Оницьук із благословіння митрополита Михайла взяв у часті у відкритті фестивалю дзвонів мистецтва «Благовіст Волині». Він проходив у замку Любарта в рамках заходів з нагоди Дня Незалежності України.

«Дзвін у Церкві був, є і буде. А наповнення дзвону — це ми з вами! Там повинна бути не тільки мелодія. Там повинно бути те, що заповідав Христос, — любов, єдина ознака, що ми Божі», — наголосив у своєму слові о. Михайло.

Учасниками початкової частини фестивалю, приуроченому також 585-й річниці з'їзду європейських монархів у Луцьку, були міський голова Микола Романюк, представники інших конфесій, громадськість. Дзвонарі представляли своє мистецтво під гаслом «Коли лунають дзвони — нехай мовчать гармати».

Захисти і збережи

Ревною молитвою за країну та участю в заходах відзначили День Незалежності священнослужителі й миряни єпархії. Молебень у головному храмі краю — кафедральному соборі Святої Трійці — очолив митрополит Михайл.

Закінчення на с. 7

Закінчення. Початок на с. 2-4, 6

Радісним і водночас тривожним святом назвав владика 23-ліття незалежності нашої Вітчизни. Але так збіглося, що цього року **24 серпня** — це неділя. А саме в неділю християни особливо згадують про воскресіння Христове, Який «смертю смерть подолав і тим, що в гробах, життя дарував». За словами високопреосвященного, такий збіг усеяє тверду надію: наш народ теж подолає ворогів.

Раніше, **22 серпня**, митрополит Михаїл і віцеканцлер єпархії протоієрей Олександр Безкоровайний взяли участь в урочистості, що відбулася в обласному муздрамтеатрі ім. Т. Шевченка. А 24 серпня архієрей разом зі старостою собору протоієреєм Володимиром Подольцем долучилися до святкування в Палаці культури Луцька.

Для поранених

26 серпня наш митрополит передав госпіталю в обласному центрі медичне обладнання на загальну суму понад 100 тис. грн. Благодійну допомогу для поранених у зоні АТО військовиків зібрали протоієрей Микола Гінайло та інші священнослужителі Володимирського районного деканату.

Зокрема, було передано: апарат ультразвукових досліджень, медичні інструменти (у тому числі для фіксації кісток), автоклав для стерилізації інструментів, постільну білизну, крапельниці, інгалятори, шийні та спинні корсети, бандажі, фізіотерапевтичне та інше медичне обладнання. Дві тисячі шприців через духовенство передав Володимир-Волинський педагогічний коледж ім. А. Кримського.

Дізнавшись від головного лікаря госпіталю Олександра Хоменка, що триває збір коштів

на придбання апарата МРТ, владика благословив бухгалтерії духовної консисторії перерахувати ще й грошову пожертву.

Дієво і всебічно

29 серпня відбувся благодійний телерадіо-марафон допомоги учасникам АТО «З вами Бог і Україна». Захід організувала Волинська рада Церков (ВРЦ) спільно з обласною держтелерадіокомпанією за сприяння місцевої влади та осередку Спільки ветеранів Афганістану.

Проект розпочався о 8.30. Учасником його відкриття у прямому ефірі був зокрема митрополит Луцький і Волинський Михаїл. Владика звернувся насамперед до тих, «хто поки що стоїть осторонь української проблеми». Він зазначив: ми всі сумуємо з приводу великих втрат — загибелі наших воїнів. Жертв так багато тому, що ми вважали росіян братами, добрими сусідами. Мовляв, нам не треба потужної армії, бо в Україні немає ворогів. Тепер же вбиті герої нас протверезують.

Архієрей закликав ставати дружнішими, дієво і всебічно підтримувати українських бійців, вірити в перемогу й посилювати свої молитви.

Протягом дня телерадіокомпанія транслювала виступи різних конфесій. Увечері в телестудії віце-канцлер і старший капелан єпархії протоієрей Олександр Безкоровайний розповів про її діяльність в умовах фактичної війни України з російськими окупантами. А настоятель парафії Покрови Пресвятої Богородиці в с. Маяки (Княгинінок) протоієрей Михайло Бучак та насельник монастиря Святителя Миколая Чудотворця в с. Жидичин Ківерецького деканату ієромонах Никодим (Мартинов) поділилися досвідом душпастирської опіки військовослуж-

бовців, задіяних в АТО, та надання їм матеріальної допомоги.

У Нововолинському деканаті

З нагоди Дня шахтаря у Нововолинську вшанували загиблих представників цієї професії.

29 серпня декан протоієрей Стефан Фультес на запрошення директора шахти № 1 Олександра Онуфрієнка освятив стелу з іменами загиблих на цій копальні. А **30 серпня** священник очолив у соборі Святого Духа Боже-ственну Літургію та заупокійну літію по гірниках, зокрема й тих, кого мобілізували для участі в АТО на Сході України й хто був убитий російськими загарбниками.

У Богослужінні взяли участь генеральний директор «Волиньвугілля» Михайло Гарбузюк, директори шахт міста, представники профспілок.

Душпастир вручив присутнім ікони великомучениці Варвари, яку вважають заступницею шахтарської справи.

Стояння за хлопців на Сході

31 серпня у чоловічому монастирі Святителя Миколая Чудотворця, (с. Жидичин) ушосте відбулось особливе богослужіння, присвячене Успінню Пресвятої Богородиці, — Єрусалимська Ранна з чином похорону плащаниці Богоматері.

Свято очолив митрополит Луцький і Волинський Михаїл. З ним, зокрема, служили: єпископ Володимир-Волинський Матфей, декан монастирів єпархії та намісник обители ігумен Константин (Марченко), декан обласного центру протоієрей Михайло Онищук, маневийський декан протоієрей Андрій Закидальський, духовенство луцьких міського та районного деканатів, а також із Рівненської єпархії. Співали два хори:

ОФІЦІЙНО

Священника Олександра Маїла призначено настоятелем парафії Собору волинських святих у с. Заболоття Ратнівського дек. (указ № 53 від 21 серпня 2014 р.).

Священника Олега Мицька призначено настоятелем парафії Праведної Юліанії Ольшанської в Камені-Каширському (№ 54 від 21 серпня).

Священника Михайла Кулиничу звільнено від обов'язків настоятелем парафії Святителя Миколая Чудотворця в с. Лахвичі Любешівського дек. і призначено настоятелем парафії Введення Пресвятої Богородиці в с. Печихови Горхівського дек. (№ 55, 56 від 1 вересня).

Протоієрея Володимира Дрозда звільнено від обов'язків помічника луцького районного декана, а **протоієрея Романа Нестера** призначено на цю посаду (№ 58, 59 від 5 вересня).

храму Архистратига Михаїла с. Млинів (Рівненщина) та монастирський.

Розпочали правити в домовій церкві Преподобного Миколи Святоші, князя луцького, після хресного ходу продовжили в літній каплиці на скиту Святого Духа (околиця Жидичина), а закінчили знову в домовій церкві.

На завершення о. Константин зазначив: ця молитва стала ще й своєрідним «молитовним стоянням за наших хлопців, які нас захищають там, на Сході».

Інформаційна служба єпархії

Докладніше про ці та інші події — на офіційному сайті pravoslavia.volyn.ua

ВІТАННЯ

13 жовтня, у день пам'яті святителя Михаїла, першого митрополита Київського і всієї Русі, — день ангела митрополита Луцького і Волинського Михаїла;

храму Зачаття святого Йоана Хрестителя в с. Тишківичі Нововолинського дек. — 180 років;

храмам Апостола Йоана Богослова: в с. Завидів Іваничівського дек. — 65 років від освячення, в с. **Уманці** Горохівського дек. — 25 років від заснування, в с. **Зоря** Володимирського райдек. — 20 років освячення;

собору Покрови Пресвятої Богородиці в Ківерцях — 20 років від заснування, Свято-

Покровським храмам: у с. **Хорохорин** Луцького райдек. — 20 років освячення, а с. **Фалемичі** Володимирського райдек. — 20 років заснування;

храму Святителя Миколая Чудотворця в Колках Маневийського дек. 17 жовтня — 10 років від заснування;

протоієрею Сергієві Січкарю, настоятелю парафії Вознесіння Господнього в с. Оздів Луцького райдек. 8 жовтня — 40 років;

протоієрею Петрові Атаманіву, настоятелю парафії Святителя Йоана Золотоустого в Луцьку, 14 жовтня — 15 років священничого служіння;

протоієрею Василеві Ціку, настоятелю парафії Великомученика Димитрія Солунського

в с. Новосілки та Святої Трійці в с. Мислині Горохівського дек., 16 жовтня — 20 років священничого служіння;

протоієрею Володимирові Конопку, настоятелю парафії Великомучениці Параскеви-П'ятниці в с. Соснина Іваничівського дек., 17 жовтня — 15 років священничого служіння;

священнику Миколі Козаченку, клірикові парафії Святителя і чудотворця Миколая в Камені-Каширському, 17 жовтня — 40 років;

священнику Олегові Походзею, настоятелю парафії Воздвиження хреста Господнього в с. Коршів Луцького райдек., 23 жовтня — 15 років священничого служіння;

ПАЛОМНИЦТВА

21 вересня — у чоловічій монастир Великомученика Георгія Переможця в с. Пляшева Рівненської єпархії (під Берестечком) із відвідування Музею козацької слави. Виїзд о 7.00. Повернення — о 20.00. Вартість поїздки 70 грн.

4 жовтня — до Маняви (Івано-Франківська єпархія): скит — джерело «Сльоза Божої Матері» — водоспад Святого Духа — джерело Святого Духа. Виїзд — 3 жовтня о 23.30. Повернення — 4 жовтня о 23.30. Вартість поїздки 250 грн.

5, 26 жовтня — до почайських святинь: лавра — монастир Святого Духа (колишній лаврський скит) — монаше кладовище — джерело Праведної Анни — жіночий монастир Богоявлення Господнього у Кременці — храм Пророка Іллі в Дубенському замку. Виїзд о 6.30. По-

вернення — о 20.00. Вартість поїздки 100 грн.

6-12 жовтня — до святинь Грузії: Тбілісі — Мцхета — Сігнахі — Бодбе — Телаві — Ахалціхе — Боржомі. Зголошуватися до 1 жовтня.

11 жовтня — до святинь Києва: Печерська лавра — Феодосіївський, Введенський, Видубицький, Іонівський, Михайлівський Золотоверхий монастирі — Андріївська церква — Володимирський собор (Патріарша Служба) — Волинська ікона Богоматері (Національний художній музей України). Виїзд 10 жовтня о 23.30. Повернення 11 жовтня о 23.30. Вартість поїздки 280 грн.

12 жовтня — до святинь Львова. Виїзд о 6.30. Повернення — о 23.00. Вартість поїздки 200 грн.

18 жовтня — до святинь Рівненщини: монастир у Дермані (п'ять чудотворних ікон і цілюще дже-

рело) — собор в Острозі (мироточива ікона) — монастир у Межирічі (чудотворна ікона) — джерело Св. Миколая в Гльчі — монастир у Городку (чудотворна ікона, частинка гробу Пресвятої Богородиці). Виїзд о 6.30. Повернення — о 22.00. Вартість поїздки 100 грн.

19 жовтня — до святинь Володимира-Волинського: собор і монастир Різдва Христового — Юріївська церква — Василівська церква — Успенський собор — Зимнівський монастир. Виїзд о 7.00. Повернення — о 19.00. Вартість поїздки 90 грн.

27 жовтня — 2 листопада — до святинь Європи: Польща, Чехія, Австрія, Італія. Зголошуватися до 10 жовтня.

3-10 листопада — до Святої Землі (проща

священнику **Володимирові Горбачуку**, настоятелю парафії Святителя і чудотворця Миколая в с. Жидичин Ківерецького дек., 24 жовтня — 10 років священничого служіння;

протоієрею Миколі Даньківу, турійському деканові, настоятелю парафії Святої Трійці в Турійську, 30 жовтня — 20 років священничого служіння.

Щиросердечно вітаємо вас, високопреосвященний владико, боголюб'язні отці, брати й сестри! Хай Бог благословляє усіх вас на многії і благії літа!

«Дорогою Ісуса Христа». Проводиться з благословіння Патріарха Філарета): Хайфа — долина Армагеддон — Назарет — Кана Галілейська — гора Фавор — біблійна Галілея — Ярденит — гора Сіон — Ейн-Карем — Віфлеєм — Єрусалим — Віфанія — Юдейська пустеля — Єрихон — Мертве море — Лідда — Кумран. Зголошуватися не пізніше ніж за три тижні.

Реєстрація не менш як за день до початку прощі (якщо не зазначено інше). Виїзд на всі богомилля — від Свято-Троїцького собору в Луцьку. Докладніша інформація та реєстрація — у паломницькому центрі єпархії «Україна» (керівник Лариса Савчук за тел. (0332) 71-83-77, (050) 812-09-79.

Шановні читачі, дорогі брати і сестри! Не використовуйте наш часопис у господарських цілях. Якщо газета Вам уже не потрібна — передайте її ближнім або в бібліотеку

<p>СЛОВО КИЇВСЬКОГО ПАТРІАРХАТУ – НА ВОЛИНІ</p> <p>ЧИТАЙТЕ</p> <p>Газета «Волинські єпархіяльні відомості»: запитуйте у храмах, кіосках, передплачуйте на пошті (виходить раз на місяць). Звертатись: (0332) 72-21-82, hazeta.yuev@gmail.com</p> <p>Різноразмітна духовна література: запитуйте у храмах, книгарні-бібліотеці «Ключі» за адресою: Луцьк, просп. Волі, 2 (навпроти ЦУМУ, біля обласної юнацької бібліотеки).</p>	<p>Розпорядок роботи: будні – 9.30–19 год; свята, суботи й неділі – 10–17 год.</p> <p>Звертатись: (0332) 29-94-01, моб. (050) 339-73-66, (067) 570-57-97, kljuchi@ukr.net</p> <p>ДИВІТЬСЯ</p> <p>Відеоканали в інтернеті: Youtube.com/PravoslaviaVolyni; Youtube.com/social1970</p> <p>Передача «Що каже священник» на обласному державному телебаченні (виходить раз на місяць — слідує за телепрограмою). Звертатись: (0332) 72-21-82, telesobor@gmail.com</p>	<p>СЛУХАЙТЕ</p> <p>Передача «Благо»: неділя, 7.30, FM-радіостанція «Сім'я і дім» (102,4 МГц).</p> <p>Звертатись: (095) 126-40-77, blaho@ukr.net</p> <p>ЧИТАЙТЕ, ДИВІТЬСЯ, СЛУХАЙТЕ</p> <p>Сайт Pravoslavia.volyn.ua — історія, устрій єпархії, святині, персоналії, документи, новини, фото, відео, газета, книги, аудіо, передруки.</p>
---	---	--

ВОЛИНСЬКІ ЕПАРХІАЛЬНІ ВІДОМОСТІ

За єдину Помісну Українську Православну Церкву!

Свідцтво про державну реєстрацію: ВЛ № 219 від 03.08.2004 р.

Засновник і видавець — Управління Волинської єпархії Української Православної Церкви Київського Патріархату (Волинська духовна консисторія)

Друк — ПрАТ «Волинська обласна друкарня» (Луцьк, просп. Волі, 27). Тел. (0332) 24-25-07. Зам. 3731. Наклад 4000 пр. Передплатний індекс 91241

Редакція

Віталій КЛІМЧУК (головний редактор), Віктор ГРЕБЕНЮК (літературний редактор і коректор), протоієрей Віталій СОБКО, Андрій ГНАТЮК, Олександр БІЛІЧУК (верстка, «ІНЦІАЛ»)

При використанні матеріалів часопису для публікації в інших ЗМІ посилання на нього обов'язкове. Редакція не завжди поділяє позиції авторів, які несуть відповідальність за достовірність поданої інформації, та залишає за собою право редагувати матеріали або не друкувати їх зовсім. Рукописи не рецензуються і не повертаються, листування з читачами — тільки на сторінках газети.

ДОВІДНИК ВОЛИНСЬКОЇ ДУХОВНОЇ КОНСИСТОРІЇ

43025 Луцьк, Градний узвіз, 1. Volynkonsistoria@ukr.net.
Час роботи: понеділок–п'ятниця (крім святкових днів), 10.00–16.00.
Обідня перерва: 13.00–14.00

Керуючий єпархією
Митрополит Луцький і Волинський МИХАІЛ.
Тел./факс (0332) 72-44-64

Канцелярія
Канцлер – протоієрей Микола ЦАП. Тел. (0332) 72-53-63
Віце-канцлер – протоієрей Олександр БЕЗКОРОВАЙНИЙ.
Моб. (050) 956-70-00

Інформаційно-видавничий центр
Тел. (0332) 72-21-82
Голова центру – протоієрей Віталій СОБКО. Моб. (050) 661-56-68
Інформаційна служба (збір та опрацювання даних про діяльність єпархії) – info@pravoslavia.volyn.ua
Сайт pravoslavia.volyn.ua – info@pravoslavia.volyn.ua
Прес-служба (співпраця зі ЗМІ) – pres-sluzhba@ukr.net
Голова прес-секретар Андрій ГНАТЮК – pres-sluzhba@gmail.com

Канцелярська служба
Старший капелан – протоієрей Олександр БЕЗКОРОВАЙНИЙ
Інспектор з питань місійної діяльності – протоієрей Юрій БЛИЗНЮК.
Тел. (0332) 20-00-25, моб. (095) 538-05-87

Паломницький центр «Україна»
Керівник Лариса САВЧУК. Тел. (0332) 71-83-77, моб. (050) 812-09-79

Відділ організації благодійності та соціального служіння
Завідувач Валерія ЛЕСЮК. Моб. (095) 037-67-00. Social-sluzhba@ukr.net

Склад-магазин ікон, риз, церковного начиння тощо
Директор Богдан ТИШКЕВИЧ. Луцьк, просп. Волі, 2. Моб. (066) 217-25-58
Розпорядок роботи: понеділок–п'ятниця – з 10 до 18 год, в суботу – з 10 до 15 год. Обідня перерва від 13 до 14-ї.

СВЯТИНІ ВОЛИНІ

На місці «неможливого»

27 липня митрополит Луцький і Волинський Михаїл освятив нову церкву Рівноапостольної княгині Ольги в м. Ківерці (вул. Костюшка) та очолив у ній Божественну Літургію.

За словами настоятеля протоієрея Олега Ткачуся, «три роки тому тут було встановлено хрест під будівництво, і ніхто не вірив, що на такому занедбаному місці (практично смітник) може постати храм. Рік тому розпочалось будівництво, а вже цього року зведено величний, гарний храм і все навколо радує людське око». До речі, церква дерев'яна і побудована без єдиного цвяха.

У проповіді високопреосвященний зазначив, що на місці, де були чагарники, доволі швидко постав Божий дім. «Від Господа це сталося і дивне воно в очах наших», — згадуючи слова зі Священного Писання, додав архіпастир. Також зазначив: до зведення храму долучилась уся громада, і було б незручно комусь вручити нагороду, а про іншого забути. Тож найбільшою нагородою для парафіян є саме освячення церкви, де буде приноситись Безкровна Жертва за гріхи людей.

Крім о. Олега, з владикою служили декан протоієрей Іван Семенюк, інше духовенство благочиння.

Світлина інформаційної служби єпархії

Бо країна християнська

11 липня на кордоні з Республікою Польща, в с. Ягодин Любомльського деканату, освятили поклонного хреста.

Знамення нашої віри встановлено на кошти митників та місцевих жертводавців одразу за пропускним пунктом при в'їзді на територію України. У центрі святині — Волинська ікона Богоматері й табличка з написом: «Боже Великий, Єдиний, нам Україну храни».

Чин освяти відправив декан протоієрей Віктор Возняк з іншим духовенством. Серед учасників богослужіння були парафіяни громади Первоверховних апостолів Петра й Павла з с. Римачі.

Орест ВЛАСЮК

Світлина з архіву протоієрея Віктора Возняка

РОЗДУМИ

ЗАГИБЕЛЬ ІМПЕРІЇ

Где пройдет коварство
С злобою людскою, —
Там в обломках царство
Зарастет травою.

О. Кольцов

Аналогія допомагає нам розібратися з історичним процесом. Про те, як загинула Римська імперія, знають навіть школярі середніх класів. Хтось із мислителів сказав, що могутній Рим був схожий на пишну троянду, яка виросла на купі гною. І це правда. Історія не раз повторювалась у житті людей. Але бездумна любов до своєї вітчизни і гордість за її силу та віроломство часто заважають зрозуміти об'єктивну правду. Є хороше правило: коли ми говоримо про історію, треба забути про повагу, особливо ж про любов до імперської вітчизни.

Майже двісті років тому імператор Микола I, виступаючи у Варшаві перед польською інтелігенцією, сказав, указуючи на тюрму: «Поляки, це для вас і на ваші кошти я наказав побудувати цю цитадель. Так, її збудовано для вас. Якщо тільки буде потрібно, я велю спалити це місто за двадцять чотири години».

Якщо судити за останніми подіями, політика Росії нітрохи не змінилась, і тому свідчення — виступ члена Державної думи пана Жириновського. А суть його виступу така: Польщу як захисницю України буде зметено з лиця землі. Європа перетвориться на прах. Рішення про війну з Європою вже прийнято кремлівським керівництвом. Україну воно бачить маленькою державою, такою, як Болгарія чи Молдова, а ще краще — як Албанія. І хай українці їдять тричі на день свої галушки й тим будуть задоволені... (А ми скажемо: це не так уже й погано, краще їсти галушки, ніж тричі на день випивати по сто п'ятдесят грамів горілки й закушувати рукавом). До речі, усі знають: Жириновський говорить те, що думає Путін.

Але доля всіх імперій — як доля квітки на гною — відома: розквіт на крові народів, загнивання і загибель.

Спитають: а що, хіба в Росії не було чесних, думаючих людей, неже немає нікого, крім цього безсовісного брехуна Сергія Лаврова? Були і є.

П. Чаадаєв писав ще на початку XIX століття: «Росія існує тільки для того, щоб час від часу подати світові якийсь страшний урок». Більш су-

часні мислителі (Янов, Шульгин, Горський, Хазанов) зійшлися на одній думці: Росія генетично імперська, але політика збереження Російської імперії тільки виснажуватиме сили російського народу. До того ж, останнім часом країна впала в комунофашизм. Кремлівським владарям варто б задуматися над простим фактом: територія Російської Федерації становить 18 млн квадратних кілометрів — це ж велика частина світу. А населення — 140 млн осіб; із них суто росіяни (русских) — 90 млн, а решта — це іноземці й іновірці, які мають до них не дуже братерські почуття. Питається, як можна такими, по суті, мізерними людськими ресурсами контролювати таку велетенську територію? Треба ще взяти до уваги й те, що зростає депопуляція російського народу. До того ж, китайське людське море готове в будь-який момент ринути в сибірську порожнечу, і що тоді залишиться від імперії? Московське царство в межах XV століття.

А народ? Що скаже його «загадкова душа»? Ось що пише О. Солженіцин про російський народ: «У його країни немає друзів — або холоду, або вороги. Його країна здатна тільки погрожувати. За збереження цієї країни Рассеї рядовий кацап готовий пожертвувати власним життям, життям своїх батьків і дітей, якістю життя власного народу».

«Рядовий кацап» вторгся в Україну, він убиває, грабує, гвалтує. Невже їм мало землі від

Смоленська до Владивостока? Що їм треба? Імперія не може існувати, щоб не захоплювати нові й нові простори. Але їм потрібна не тільки земля, їм потрібна наша душа; вони нав'язують нам свій спосіб життя і свій спосіб мислення — усе повинно жити й мислити так, як вони, це стара «месіанська» доктрина московитів.

А що ж Захід? Захід у своєму репертуарі: вони «занепокоєні», вони «обурені», вони «ведуть переговори». Хочеться крикнути: «Фрау Меркель, ви дограєтесь з Путіним до другої Берлінської стіни!» А погляньте на самовдоволену фізіономію німецького бюргера Шредера, якому Путін капає «на лапу» від газового прибутку. Колишній канцлер, напевно, забув, як зовсім недавно дружки Путіна зі Штатів розстрілювали німців біля Берлінської стіни.

А Франція? Країна Великої французької революції, «Марсельези» і Віктора Гюго перетворилась на безсовісного крамаря й от-от готова продати агресору авіаноці.

Як видно, у Заході немає постійних моральних принципів, а тільки постійні комерційні інтереси. Історична аналогія попереджає, та хто її слухає? Скільки разів Захід зраджував «малі народи» задля свого ситого благополуччя! Тільки Польщу він зрадив два рази — у 39-му й 45-му роках.

Аналогії постають і постають перед очима. Сто літ тому генерал Врангель, якому Захід від-

мовив у допомозі в його боротьбі з більшовиками, із гіркотою промовив пророчі слова: «Заждіть, коли червоний потоп залле півсвіту, ви пошкодуєте, ви тоді згадаєте мій білий Арарат у Криму». Що ж, може, й згадали, коли «червоний потоп» підступив навіть до берегів Америки (Карибська криза).

А на що розраховують путіні й жириновські? На менталітет і терпіння російського народу. Перемагає той, хто здатен іти на жертви. Захід не здатен жертвувати, — вони занадто добре живуть і їм є що втрачати. Російські ж люди постійно живуть у стані жертви і вбогості, тож їм нічого втрачати.

То що ж буде?

Почнемо з попередження Заходів: коли путінські головорізи появляться в Західній Європі, тоді ви згадаєте другий, жовто-блакитний, Арарат — героїчну боротьбу українського народу. Нам, українцям, теж нічого втрачати, крім нашої України, і тому ми підемо на будь-які жертви. І ще найголовніший доказ: Патріарх Філарет сказав — «З нами Бог, а де Бог, там перемога».

А що буде з Росією?

Для Росії настав час покаяння. Тільки покаяння може спасти Росію від остаточної загибелі.

Петро ВІНЦУКЕВИЧ,
кандидат богословських наук

